

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 08, 2020

Nummer 8, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:1706](#) 14-04-2020

Midden Drenthe/maatwerkvoorschriften

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:2508](#) 31-03-2020

Gennep/omgevingsvergunning milieu

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1167](#) 29-04-2020

Bunschoten, bodemverontreiniging, last onder dwangsom, Wbb

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1146](#) 29-04-2020

Delfzijl/omgevingsvergunning milieu

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1158](#) 29-04-2020

Baarn/bestemmingsplan 'Landelijk gebied, Landgoed Pijnenburg'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1160](#) 29-04-2020

Groningen/Wnb-vergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1125](#) 22-04-2020

Noord-Holland, minister van I en W/projectplan 'Waterwet Versterking Markermeerdijken'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1110](#) 22-04-2020

Schagen/bestemmingsplan '[locatie 1] te Callantsoog'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1129](#) 22-04-2020

Goeree Overflakkee/bestemmingsplan 'Ouddorp Bad Oost'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:847](#) 25-03-2020

Hellendoorn/bestemmingsplan 'Kinderboerderij Nijverdal'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:883](#) 25-03-2020

Schagen/bestemmingsplan 'Buitenvaert te Schagerbrug'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:600](#) 26-02-2020

Minister voor Milieu en Wonen/vaststelling hogere waarden gekoppelde sanering
Wgh

RECHTSPRAAK

Groningen/Wnb-vergunning

Bij verlening van ontheffing op het verbod om vogels te doden mag, ook bij een afnemende populatie, worden uitgegaan van het 1%-mortaliteitscriterium.

Casus

Gedeputeerde staten hebben een Wnb-vergunning verleend voor de bouw en exploitatie van zestien windturbines in de gemeente Delfzijl. Het betreft een gebiedsbeschermingsvergunning waarin de mogelijke gevolgen voor het Natura 2000-gebied Waddenzee zijn beoordeeld en een soortenbeschermingsontheffing voor het opzettelijk doden van een aantal vogelsoorten. Er is beroep ingesteld door diverse omwonenden, belangengroepen en milieuverenigingen.

Rechtsvraag

Kon verweerder bij de beantwoording van de vraag of de windturbines een verstorend effect kunnen hebben op de instandhoudingsdoelstelling van de vogelsoorten waarvoor het gebied is aangewezen, uitgaan van het 1%-mortaliteitscriterium?

Uitspraak

Bij zijn arrest van 9 december 2004, in zaak C-79/03, punten 36 en 41, ECLI:EU:C:2004:782, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat het door het ORNIS-comité geformuleerde criterium, inhoudende dat iedere tol van minder dan 1% van de totale jaarlijkse sterfte van de betrokken populatie (gemiddelde waarden) voor de soorten die niet mogen worden gejaagd, en van 1% van de te bejagen soorten, als maatstaf kan worden gebruikt om te beoordelen of de door de lidstaat krachtens artikel 9, eerste lid, sub c, van de Vogelrichtlijn verleende afwijking van het verbod van artikel 8, eerste lid, van die richtlijn om vogels met lijmstokken te vangen voldoet aan de voorwaarde dat de betrokken vogels in kleine hoeveelheden worden gevangen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 1 april 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BH9250, onder 2.5), kan dit criterium, bij het ontbreken van een ander

wetenschappelijk onderbouwd criterium, gehanteerd worden als uitgangspunt om te bepalen of de te verwachten aantallen vogelslachtoffers door de windturbines de natuurlijke kenmerken van het betrokken Natura 2000-gebied aantasten of een verstorend effect kunnen hebben op de instandhoudingsdoelstellingen van de soorten waarvoor het gebied is aangewezen. Zoals eveneens in die uitspraak is overwogen kan de omstandigheid dat het gaat om een kleine populatie van een soort, niet tot een ander oordeel leiden, nu het criterium in een percentage van de totale te verwachten sterfte van die soort in de desbetreffende gebieden is geformuleerd. Voorts is in de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:794, in aansluiting daarop overwogen dat het criterium ook kan worden toegepast bij populaties die reeds in een ongunstige staat van instandhouding verkeren.

De Afdeling ziet in de enkele stelling van de stichtingen dat bij een betrokken vogelsoort sprake is van een afnemende populatie, geen aanleiding om een ander standpunt in te nemen over het toepassen van bedoeld criterium als in voornoemde uitspraken is gebeurd. Daarbij is in het deskundigenbericht toegelicht dat in de berekeningen met afnemende populaties, net als bij populaties die in een ongunstige staat van instandhouding verkeren, rekening gehouden kan worden door van een lagere *recovery factor* (rf) uit te gaan. Hierdoor wordt in de berekeningen ingebouwd dat de populatie minder in staat is om extra sterfte op te vangen. In het deskundigenbericht is de gehanteerde rf bij de afnemende populatie bezien en in ieder geval passend, zelfs aan de voorzichtige kant, geacht. De stichtingen hebben dit niet, met gegevens onderbouwd, weersproken. Wat betreft de gevallen dat er een klein verschil is in voorspelde en berekende uitkomst, staat daarnaast in het deskundigenbericht dat in die gevallen geen aanleiding is voor twijfel aan de uitkomsten. Gelet hierop ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college het 1% mortaliteitscriterium niet in dit geval had kunnen toepassen om te beoordelen of sprake is van significante gevolgen door vogelsterfte.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1160

Zaaknummer: 201806949/1/R2

Wetsartikelen: 3.3 Wnb en 3.8 Wnb

RECHTSPRAAK

Baarn/bestemmingsplan ‘Landelijk gebied, Landgoed Pijnenburg’

Compensatie van verlies van fourageergebied voor de das is onvoldoende onderbouwd en niet geborgd in het bestemmingsplan.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet onder meer in een klimbos, uitkijktoren en evenemententerrein, een theehuis met aangrenzend parkeerterrein, een dierenbegraafplaats en een wijziging van de functie van het koetshuis van wonen naar de dubbelfunctie wonen en kantoor/congresruimte met een kleine horecavoorziening. Er is onder meer beroep ingesteld door een concurrerende horecaonderneming en een tweetal natuurverenigingen.

Rechtsvraag

Op welke wijze moet natuurcompensatie in een bestemmingsplan zijn verzekerd?

Uitspraak

SMZ en SNL stellen dat tegenover de min van het verlies van foerageergebied van de das door de aanleg van het parkeerterrein van 0,33 ha ten onrechte een plus is toegekend op basis van maatregelen om de rest van het weiland, 1,67 ha, als foerageergebied voor de das te optimaliseren. Volgens hen kunnen die maatregelen niet als compensatie voor het areaalverlies worden aangemerkt, omdat het weiland waarop het theehuis en de parkeerplaats zijn gepland al als primair foerageergebied voor de das is aangemerkt en omdat bovendien aan het weiland niet alsnog de bestemming ‘Natuur’ is toegekend om de natuurcompensatie te verzekeren.

De raad heeft zich in navolging van de Natuurtoets in paragraaf 4.4 op het standpunt gesteld dat deze afname van het marginale foerageergebied kan worden gecompenseerd door aangepast beheer van het resterende deel van het weiland van 1,67 ha. De verbetering is geborgd in de ontheffing in het kader van de Wet natuurbescherming en zal ook in een anterieure overeenkomst tussen de gemeente en [belanghebbende] worden vastgelegd, aldus

de raad.

Volgens het door SNL overgelegde rapport van de Stichting Dassenwerkgroep Utrecht & 't Gooi van 29 november 2017 blijkt uit het sporenbeeld van de dassen duidelijk dat het weiland als primair essentieel foerageergebied voor dassen fungeert. De vele wroetplekken wijzen volgens het rapport op food patches, met name in de oostelijke en noordelijke randen van het weiland.

De raad heeft dit niet weersproken.

Gelet hierop concludeert de Afdeling dat het standpunt van de raad dat optimalisatie van het beheer van het weiland door verbetering van het foerageergebied van de das zal bijdragen aan het vergroten van het natuuroppervlak en daarom als plus bij de kwantitatieve effectbeoordeling mag worden betrokken, niet op een toereikende motivering steunt. Uit het rapport moet immers worden afgeleid dat het weiland al als primair essentieel foerageergebied voor dassen fungeert. Daarbij wordt tevens overwogen dat, als moet worden geconstateerd dat verbetering van het weiland ten behoeve van de das wel leidt tot vergroting van het in aanmerking te nemen natuurareaal, niet is onderbouwd waarom aan het weiland niet alsnog de bestemming 'Natuur' is toegekend om de natuurcompensatie te verzekeren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1158

Zaaknummer: 201802120/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Delfzijl/omgevingsvergunning milieu

Onvoldoende aannemelijk gemaakt dat omkasting van ventilatoren niet van invloed is op geurbelasting ter plaatse van woning.

Casus

Omgevingsvergunning voor het wijzigen van het huisvestingssysteem van pluimveehouderij. Omwonenden vrezen voor geuroverlast. De ventilatoren van de stallen zitten naast elkaar in een aparte koker, deze komt uit op een omkasting waarvan de bovenkant 2,2 m hoger is dan de ventilatoren.

Rechtsvraag

Mocht verweerder bij de verrichte V-stacksberekening uitgaan van een emissiepunt ter plaatse van de uitmonding van de ventilatoren?

Uitspraak

De Afdeling zal eerst beoordelen wat het juiste emissiepunt is. Op grond van artikel 1 van de Regeling geurhinder en veehouderij is het emissiepunt het punt waar een relevante hoeveelheid geur buiten het geheel overdekte dierenverblijf treedt, dan wel wordt gebracht. De rechtbank heeft overwogen dat het college terecht de uitmonding van de ventilatoren als emissiepunt heeft aangemerkt. Naar het oordeel van de Afdeling is dat echter onjuist. Pas als de stallucht de omkasting verlaat, wordt de geur buiten het dierenverblijf gebracht. Dat is het moment waarop de geur zich door de buitenlucht gaat verspreiden. Anders dan het college naar voren heeft gebracht, is deze uitleg in overeenstemming met de Gebruikershandleiding V-stacks vergunning (hierna: de Handleiding), waaruit immers volgt dat de hoogte van het emissiepunt mede wordt bepaald door de behuizing die om ventilatoren heen zit en daardoor de lucht een bepaalde kant op duwt. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat de hier aan de orde zijnde omkasting niet eenzelfde effect heeft. Deze uitleg volgt ook uit tabel 2 van de Handleiding, waarin onderscheid wordt gemaakt tussen horizontale uitstroom, waarbij als emissiepunt de hoogte van de ventilatoren moet worden genomen, en verticale uitstroom, zoals hier aan de orde is, waarbij als emissiepunt de hoogte van de uitstroomopening van de

ventilatoren moet worden genomen, hetgeen in dit geval de bovenkant van de omkasting is.

De Afdeling merkt daarbij nog op dat, anders dan het college naar voren lijkt te brengen, de omstandigheid dat het moeilijk is om de precieze invloed van de omkasting op de verspreiding van de geur te bepalen, niet betekent dat in plaats daarvan de uitmonding van de ventilatoren als emissiepunt mag worden genomen. Door de bovenkant van de omkasting als emissiepunt te nemen, komt dit punt hoger te liggen dan waar in de V-stacksberekening van is uitgegaan. In het deskundigenverslag van de STAB staat dat bij verhoging van het emissiepunt over het algemeen een verlaging optreedt van de geurbelasting in de directe omgeving van de bron, maar dat dat soms gepaard gaat met een verhoging van de belasting van de verder weg gelegen objecten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1146

Zaaknummer: 201902112/1/A1

Wetsartikelen: 1 Rgv

RECHTSPRAAK

Goeree Overflakkee/bestemmingsplan ‘Ouddorp Bad Oost’

Een-op-een-inpassing van een project waarvoor op basis van het PAS een Nbw-vergunning is verleend, is niet mogelijk.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in woningen, een hotel, detailhandel, lichte horeca en het omzetten van een aantal recreatiewoningen naar woningen voor permanente bewoning. Uit de plantoelichting blijkt dat in de gebruiksfase sprake is van een toename van meer dan 1,00 mol/ha/jaar op stikstofgevoelige habitats in het Natura 2000-gebied ‘Duinen Goeree & Kwade Hoek’. Bij beschikking van 2 februari 2017 is op grond van het PAS ontwikkelingsruimte aan het project toebedeeld.

Rechtsvraag

Kan een passende beoordeling achterwege blijven, omdat voor het project op basis van het PAS een Nbw-vergunning is verleend?

Uitspraak

De in het plan voorziene ontwikkeling leidt tot een toename van stikstofdepositie. Daarmee staat in beginsel vast dat het plan significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. Op grond van artikel 2.8, eerste lid, van de Wnb moet daarom voor het plan een passende beoordeling worden gemaakt. Dit is niet gebeurd. De verleende beschikking als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb van 2 februari 2017 (hierna: de Wnb-vergunning) doet hier niet aan af. Los van de vraag of in de planregels is gewaarborgd dat sprake is van een zogenoemde een-op-een-inpassing van het in de Wnb-vergunning vergunde gebruik, zoals is vereist om toepassing te kunnen geven aan artikel 2.8, tweede lid, van de Wnb, is in dit geval met de vergunning eenmalig ontwikkelingsruimte toegedeeld die in het PAS is gereserveerd. Zoals eerder overwogen in de uitspraak van 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1603, onder 36, kan geen toepassing worden gegeven aan artikel 2.8, tweede lid, van de Wnb, als het plan een herhaling of voortzetting is van een project waarvoor een Wnb-vergunning is verleend op basis van het PAS-beoordelingskader. De conclusie dat op

grond van de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag ligt, niet verzekerd is dat de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden niet worden aangetast, betekent dat redelijkerwijs moet worden aangenomen dat een passende beoordeling voor het plan nieuwe gegevens en inzichten kan opleveren omtrent de significante gevolgen van dat plan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1129

Zaaknummer: 201903449/1/R3

Wetsartikelen: 2.8 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Bunschoten, bodemverontreiniging, last onder dwangsom, Wbb

Last onder dwangsom op grond van artikel 13 Wbb, die ziet op het zoveel mogelijk voorkomen, beperken en ongedaan maken van de gevolgen van een verontreiniging van de bodem door toepassing van thermisch gereinigde grond.

Casus

Het waterschap heeft in 2016 thermisch gereinigde grond (TGG) gebruikt om een dijk te verbreden en verstevigen. Uit onderzoek blijkt dat de bodem en het grondwater zijn verontreinigd. Volgens het college heeft het waterschap gehandeld in strijd met artikel 13 van de Wbb, waarin de verplichting is opgenomen om de gevolgen van een verontreiniging van de bodem zoveel mogelijk te voorkomen, beperken en ongedaan te maken. Het college heeft het waterschap gelast om op grond van artikel 27 van de Wbb een plan van aanpak op te stellen, waarin staat welke maatregelen het waterschap neemt. De maatregelen moeten de bodem (inclusief het grondwater) ter plaatse van de toegepaste TGG in de oorspronkelijke staat herstellen en verdere aantasting van de bodem voorkomen.

Rechtsvraag

Is sprake van een overtreding van artikel 13 van de Wbb, ook al valt het verbreden en verstevigen van een dijk niet onder een handeling als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11 van de Wbb en was niet bekend dat de TGG verontreinigd was? Mocht het college vervolgens eisen om de bodem in de oorspronkelijke staat terug te brengen?

Uitspraak

Voor de beantwoording van de vraag of artikel 13 van de Wbb is overtreden, is in beginsel van belang of het waterschap wist of redelijkerwijs kon vermoeden dat de bodem door het verbreden en verstevigen van de dijk met TGG kon worden verontreinigd. De Afdeling is van oordeel dat dat niet het geval was, omdat voor de TGG een certificaat is afgegeven. Dit

betekent dat het waterschap niet op grond van artikel 13 van de Wbb verplicht was om maatregelen te treffen om de verontreiniging te voorkomen. Anders dan het waterschap heeft aangevoerd, betekent dit echter niet dat het waterschap artikel 13 van de Wbb daarom niet heeft overtreden. Dit artikel kan namelijk ook worden overtreden als er, wanneer de verontreiniging zich eenmaal voordoet, niet alle maatregelen worden genomen die redelijkerwijs kunnen worden gevegd om de verontreiniging en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken. Het waterschap is in maart 2016 begonnen met het verbreden en verstevigen van de dijk. In juli 2016 ontstond het vermoeden van verontreiniging. Ten aanzien van de bodem- en grondwaterverontreiniging mocht het college tot het oordeel komen dat het waterschap ten tijde van het primaire besluit van 14 november 2017 onvoldoende maatregelen had getroffen. Op dat moment had het waterschap alleen nog maar onderzoek laten doen naar de verontreiniging, maar geen maatregelen getroffen die de verontreiniging ook daadwerkelijk beperkten en zoveel mogelijk ongedaan maakten, terwijl inmiddels wel al meer dan een jaar tijd verstreken was sinds het vermoeden van verontreiniging was ontstaan. Weliswaar heeft het waterschap op 4 juli 2018 besloten om alle TGG te verwijderen en is in 2018 in afwachting van die verwijdering het waterschap begonnen met een monitoring van de grondwaterverontreiniging, maar deze maatregelen zijn van na het primaire besluit, nog daargelaten of deze maatregelen voldoende zouden zijn geweest voor het oordeel dat aan artikel 13 van de Wbb is voldaan.

Gelet op het voorgaande heeft het college terecht geconcludeerd dat het waterschap artikel 13 van de Wbb heeft overtreden.

Verder constateert de Afdeling over de vraag of de last te verstrekkend is het volgende.

Artikel 13 van de Wbb bevat de verplichting om de verontreiniging zoveel mogelijk ongedaan te maken. Anders dan het waterschap betoogt, mocht het college in dat kader gelasten dat het waterschap de bodem terugbrengt in de oorspronkelijke staat. Het waterschap heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit op geen enkele manier mogelijk is.

Wat betreft de achtergrondwaarden die door het waterschap gehanteerd moeten worden, overweegt de Afdeling dat het niet mogelijk is om nog de nulsituatie van een locatie te bepalen als de grond eenmaal verontreinigd is. Het college heeft daarom de achtergrondwaarden van omringende, volgens het college vergelijkbare, percelen als uitgangspunt genomen. De Afdeling vindt dit niet onredelijk. Het waterschap heeft geen redenen aangevoerd waarom de achtergrondwaarden van die percelen onvergelijkbaar zouden zijn met de nulsituatie van de locatie.

Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling in wat het waterschap heeft aangevoerd geen reden voor het oordeel dat de last te verstrekkend is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1167

Zaaknummer: 201900727/1/A1

Wetsartikelen: 13 Wbb

RECHTSPRAAK

Noord-Holland, minister van I en W/projectplan ‘Waterwet Versterking Markermeerdijken’

Er is geen sprake van een (Europeesrechtelijke) verplichting om ten behoeve van het projectplan, dan wel de in de Waterwet opgenomen signaleringswaarden voor dijktrajecten, een plan-MER op te stellen.

Casus

Het college van hoofdingelanden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier (hierna: het college van HHNK) heeft op grond van artikel 5.4 van de Waterwet het projectplan ‘Waterwet Versterking Markermeerdijken’ vastgesteld. Het college van gedeputeerde staten van Noord-Holland heeft op grond van artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet goedkeuring verleend aan het projectplan. Ter uitvoering van het projectplan zijn de volgende uitvoeringsbesluiten genomen:

de minister van Infrastructuur en Waterstaat heeft een vergunning verleend op grond van de Ontgrondingenwet;

het college van gedeputeerde staten heeft op grond van de Wabo voor de activiteiten ‘handelen in strijd met regels ruimtelijke ordening’, ‘het wijzigen van een provinciaal monument’ en ‘het vellen van een houtopstand’ een omgevingsvergunning verleend. Provinciale staten van Noord-Holland hebben bij besluit van 28 augustus 2018 verklaard dat zij daartegen geen bedenkingen hebben.

het college van gedeputeerde staten heeft een ontheffing soortenbescherming verleend op grond van de Wnb;

het college van gedeputeerde staten heeft een vergunning gebiedsbescherming verleend op grond van de Wnb.

Appellanten betogen dat, om verschillenden redenen, een plan-MER moet worden opgesteld. Er is ten onrechte volstaan met een project-MER.

Rechtsvraag

1. Had voor het projectplan een plan-MER moeten worden opgesteld?
2. Dient voor een omgevingsvergunning voor planologisch strijdig gebruik een plan-MER te worden opgesteld?
3. Zijn de ondergrenzen van de signaleringswaarden die voor de dijktrajecten zijn opgenomen in de Waterwet aan te merken als een plan of programma in de zin van de SMB-richtlijn?

Uitspraak

1. In de MER-richtlijn wordt verstaan onder een project: 1) de uitvoering van bouwwerken of de totstandbrenging van andere installaties of werken, en 2) andere ingrepen in natuurlijk milieu of landschap inclusief de ingrepen voor de ontginning van bodemschatten. Onder vergunning wordt verstaan het besluit van de bevoegde instantie of instanties waardoor de opdrachtgever het recht verkrijgt om een project uit te voeren. Een projectplan als bedoeld in de Waterwet is bedoeld voor de uitvoering van een concreet project en bevat geen kader voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor in bijlagen I en II bij de MER-richtlijn genoemde projecten. Het onderhavige projectplan is zelf een vergunning voor een concreet project – de versterking van de Markermeerdijken – als bedoeld in bijlage II bij de MER-richtlijn (bijlage II, 10.f: werken inzake kanalisering en ter beperking van overstromingen). Een vergunning voor een concreet project als bedoeld in de MER-richtlijn is uit de aard der zaak geen plan dat een kader vormt voor het verlenen van zo'n vergunning. Het projectplan is dus geen plan in de zin van de SMB-richtlijn.
2. Een omgevingsvergunning voor planologisch strijdig gebruik als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht kan slechts zien op het uitvoeren van een project dat strijdig is met het planologisch regime. De bevoegdheid om een dergelijke omgevingsvergunning te verlenen, kan derhalve ook slechts daarvoor worden aangewend. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 7 januari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:5, maar dan ten aanzien van het projectbesluit, dat als rechtsfiguur de voorganger was van de afwijkingsomgevingsvergunning, kan deze bevoegdheid niet worden aangewend om, vooruitlopend op de vaststelling van een bestemmingsplan, een toetsingskader vast te stellen voor meerdere nog niet geconcretiseerde plannen die het geldende plan vervangen. Gelet op het vorenstaande kan een omgevingsvergunning voor planologisch strijdig gebruik niet worden aangemerkt als een plan of programma dat het kader vormt voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten, als bedoeld in de SMB-richtlijn.
3. De Waterwet bevat algemeen verbindende voorschriften. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb kan tegen een algemeen verbindend voorschrift geen beroep

worden ingesteld. Deze bepaling staat evenwel niet in de weg aan de mogelijkheid van exceptieve toetsing. Deze toetsing houdt in dit geval in dat de rechter een door de formele wetgever gegeven voorschrift buiten toepassing dient te laten, indien dit voorschrift in strijd is met het Europese recht. De SMB-richtlijn is zo'n Europese regeling. Als uit deze richtlijn voortvloeit dat voor de signaleringswaarden en ondergrenzen, zoals opgenomen in bijlage II en bijlage III van de Waterwet, een milieueffectrapport had moeten worden gemaakt, dan is de richtlijn op dit punt niet correct omgezet in nationaal recht, omdat hier nationaalrechtelijk geen plicht toe bestaat. Omdat uit de artikelen 2 en 3 van de SMB-richtlijn in de daar genoemde gevallen een onvoorwaardelijke en nauwkeurige verplichting voortvloeit tot het opstellen van een milieueffectrapport, zou in dit geval rechtstreeks aan deze artikelen kunnen worden getoetst.

De bepalingen uit de Waterwet waarin een signaleringswaarde en ondergrens zijn vastgelegd, zijn vormgegeven als algemeen verbindende voorschriften. Gelet op het arrest D'Oultremont en voornoemd beoordelingskader, is niet uitgesloten dat ook bepalingen die zijn vormgegeven als algemeen verbindende voorschriften naar hun inhoud als plan of programma, als bedoeld in artikel 2 van de SMB-richtlijn, moeten worden aangemerkt.

Uit de normen in de Waterwet volgt niet dat er maatregelen moeten worden getroffen. Er zijn ook dijktrajecten die voldoen aan de gestelde normen. Maatregelen moeten pas worden getroffen als een dijktraject niet zal blijven voldoen aan de normen. Deze normen bepalen daarnaast ook niet welke maatregelen moeten worden getroffen om een dijktraject te laten (blijven) voldoen aan de normen. Het voldoen aan deze normen kan geschieden over de band van verschillende maatregelen, zoals het versterken van waterkeringen, maar ook door middel van de aanleg van bijvoorbeeld golfbrekers of een hoogwatergeul. Deze maatregelen hebben alle in verschillende mate gevolgen voor het milieu. Het is dan ook niet de norm, maar de keuze van de waterbeheerder voor een bepaalde maatregel die de aard en omvang van de milieugevolgen bepaalt. De Afdeling wijst op punt 69 uit het arrest Compagnie d'entreprises CFE SA ([ECLI:EU:C:2019:483](#)">[ECLI:EU:C:2019:483](#)), waarin het Hof uitlegt waarom de actieprogramma's uit het arrest Terre Wallonne ([ECLI:EU:C:2019:484](#)">[ECLI:EU:C:2019:484](#)) en Inter-Environnement Wallonie ([ECLI:EU:C:2010:355](#)">[ECLI:EU:C:2010:355](#)), wel kaderstellend waren, namelijk omdat deze programma's concrete, verplichte maatregelen bevatten en een globale en coherente benadering inhielden, met het karakter van een concrete en gestructureerde planning. De normen uit de Waterwet kenmerken zich juist niet als zodanig.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1125

Zaaknummer: 201810151/1/R1

Wetsartikelen: 3 SMB-richtlijn

RECHTSPRAAK

Schagen/bestemmingsplan ‘[locatie 1] te Callantsoog’

Uit de PAS-uitspraak van 29 mei 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:1603) volgt niet dat Aerius Calculator op korte afstanden in het geheel geen geschikt rekeninstrument is.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de realisatie van een woning in Callantsoog. De locatie ligt 40 m van het Natura 2000-gebied ‘Duinen Den Helder-Callantsoog’. In dit gebied komt het stikstofgevoelige habitatype H2130B – Grijs duinen (kalkarm) voor, waarvoor de huidige achtergronddepositie op sommige plaatsen ongeveer twee keer zo hoog is als de kritische depositiewaarde voor dat habitatype. Uit de Aerius-berekeningen blijkt dat de toename van de stikstofdepositie tijdens de gebruiksfase nihil is en tijdens de aanlegfase 0.04 mol/ha/jaar. Appellanten voeren aan dat uit de PAS-uitspraak blijkt dat Aerius-berekeningen niet geschikt zijn voor korte afstanden.

Rechtsvraag

Heeft verweerder, ondanks de korte afstand tot het stikstofgevoelige habitatype met de berekeningen met behulp van Aerius-calculator voldoende gemotiveerd dat significante effecten op het Natura 2000-gebied in dit geval zijn uitgesloten?

Uitspraak

Volgens de natuurtoets zijn als gevolg van het plan geen negatieve gevolgen voor het Natura 2000-gebied Duinen Den Helder-Callantsoog te verwachten gezien de terreinomstandigheden, de afstand van ongeveer 40 m tot het gebied, de inrichting van het tussenliggende gebied, de aard en de omvang van de ontwikkeling. Aan het bestemmingsplan is een notitie van BügelHajema van 26 november 2018 met twee AERIUS-berekeningen van 26 november 2018 ten grondslag gelegd.

Bij de uitkomst van de stikstofdepositieberekeningen dient volgens de raad de kanttekening te worden geplaatst dat de rekentool AERIUS voor dit soort kleinschalige ontwikkelingen vrij

grof rekent. Volgens de raad wordt de invoer van bouwverkeer direct gezet op minimaal één vervoersbeweging per dag gedurende één jaar. Dat is voor het voorliggend kleinschalig project een veel te hoog aantal, omdat het een prefab bouw betreft met hoogstens een bouwtijd van drie maanden, aldus de raad.

Onder verwijzing naar haar uitspraak van 13 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3836, onder 13.3 en 13.4, overweegt de Afdeling dat, anders dan [appellant sub 2] stelt, in de uitspraak van 29 mei 2019 niet is geoordeeld dat AERIUS Calculator op kortere afstanden in het geheel geen geschikt rekeninstrument is. In overweging 39.3 van die laatste uitspraak is geconstateerd dat in AERIUS Calculator de uittreedsnelheid en brondiameter niet kunnen worden ingevoerd en dat een zogenoemde gebouwmodule ontbreekt. Deze invoergegevens zijn relevant voor depositieberekeningen op korte afstand van de bron (tot 3 km). De strekking van de uitspraak van 29 mei 2019 is dat, zonder nadere onderbouwing, er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat AERIUS Calculator in de gevallen waarin de hiervoor genoemde invoergegevens relevant zijn, een geschikt rekeninstrument is. De raad heeft toegelicht dat de hiervoor bedoelde invoergegevens echter geen rol spelen bij de berekening van stikstofdepositie door wegverkeer of bouwmachines. Dit standpunt wordt bevestigd in het factsheet 'toepassingsbereik AERIUS Calculator 2019', eindconcept 1 augustus 2019. De Afdeling ziet in wat [appellant sub 2] aanvoert geen aanleiding voor het oordeel dat de raad niet mocht uitgaan van de uitkomsten van de stikstofdepositieberekeningen vanwege het weg- en bouwverkeer die met AERIUS Calculator, versie 2016L, zijn gemaakt.

Gelet op de natuurtoets waaruit volgt dat geen negatieve gevolgen voor het Natura 2000-gebied Duinen Den Helder-Callantsoog zijn te verwachten als gevolg van het plan, en mede in aanmerking genomen dat de stikstofdepositiebijdrage gering en tijdelijk is, overweegt de Afdeling dat de raad voldoende heeft gemotiveerd dat en waarom uitgesloten is dat dit plan dat voorziet in de realisering van een enkele woning significante gevolgen heeft voor dit Natura 2000-gebied.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1110

Zaaknummer: 201903814/1/R1

Wetsartikelen: 2.7 lid 1 Wnb en 2.8 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Midden Drenthe/maatwerkvoorschriften

Verweerder heeft, bij wijze van actualisatie, maatwerkvoorschriften voor geur opgelegd aan een insectenkwekerij.

Casus

In 2017 is een oprichtingsvergunning verleend voor een insectenkwekerij. Verweerder heeft naar aanleiding van klachten over geurhinder een maatwerkvoorschrift opgelegd met betrekking tot de afzuiginstallatie, het gesloten houden van deuren en het opslaan van afval. Eiser betoogt dat deze maatregelen niet ver genoeg gaan.

Rechtsvraag

Heeft verweerder kunnen volstaan met de gestelde maatwerkvoorschriften?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 23 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1696) heeft verweerder beleidsruimte bij de beslissing om maatwerkvoorschriften te stellen. Indien wordt besloten tot het stellen daarvan, heeft verweerder een zekere beoordelingsruimte bij de vaststelling van wat nodig is ter bescherming van het milieu.

Uit het besluit tot opleggen van de maatwerkvoorschriften blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de aspecten die genoemd worden in artikel 2.7a, derde lid van het Activiteitenbesluit. Hierbij is overwogen dat verweerder verwacht dat door het opleggen van de genoemde maatwerkvoorschriften de geur wordt gereduceerd en waarschijnlijk verwaarloosbaar wordt.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid het bestreden besluit heeft kunnen nemen en is geen sprake van een onzorgvuldig voorbereid besluit.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 14-04-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:1706

Zaaknummer: LEE 19/2847

Wetsartikelen: 2.7a lid 3 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Gennep/omgevingsvergunning milieu

Het vrachtverkeer ter plaatse van de woningen van eisers kan niet aan de inrichting worden toegerekend.

Casus

Revisievergunning voor het exploiteren van een ontgrondingslocatie voor zand en grind. Eisers ondervinden geluidsoverlast van het vrachtverkeer van en naar de inrichting. Het vrachtverkeer gaat langs de woningen van eisers, maar dit is op een afstand van 4,2 km van de inrichting.

Rechtsvraag

Kan het geluid van het vrachtverkeer ter plaatse van de woningen van eisers worden toegerekend aan de inrichting?

Uitspraak

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 10 april 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:1116), ziet de in de circulaire van 29 februari 1996 'Geluidhinder veroorzaakt door het wegverkeer van en naar de inrichting; beoordeling in het kader van de vergunningverlening op basis van de Wet milieubeheer' gehanteerde streefwaarde van 50 dB(A) op de gevels van woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen, op geluidhinder die toegerekend moet worden aan het in werking zijn van de inrichting. Dit is het geval zolang het verkeer van en naar de inrichting nog niet is opgenomen in het 'heersend verkeersbeeld'. Verkeer van en naar de inrichting is opgenomen in het heersend verkeersbeeld, als het zich qua snelheid, rij- en stopgedrag niet meer onderscheidt van het overige verkeer dat zich op de weg kan bevinden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat op het moment dat het vrachtverkeer ten behoeve van vergunninghouder langs de woningen van eisers aan de Zwarteweg rijdt, dit is opgenomen in het heersende verkeersbeeld. Doordat het vrachtverkeer van en naar de inrichting ter plaatse van de

woningen van eisers is opgenomen in het heersend verkeersbeeld, kan ervan uitgegaan worden dat dit niet aan de werking van de inrichting kan worden toegerekend en hoefde verweerder hiernaar strikt genomen geen nader onderzoek te verrichten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:2508

Zaaknummer: AWB - 19 _ 1562 - AWB - 19 _ 1563 - AWB - 19 _ 1748

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Minister voor Milieu en Wonen/vaststelling hogere waarden gekoppelde sanering Wgh

Saneringswoningen vallen bij reconstructie onder het regime voor bestaande situaties uit de Wgh. Saneringswoningen buiten het onderzoeksgebied hoeven niet in het saneringsplan te worden opgenomen. Maatregelen die op overwegende bezwaren stuiten of waarbij de geluidbelasting geen doorslaggevend belang heeft, hoeven niet te worden toegepast.

Casus

De gemeente heeft een bestemmingsplan vastgesteld voor een nieuwbouwwijk. Vanwege de ontsluiting van de nieuwe wijk is er ook sprake van reconstructie van een bestaande weg. Langs de bestaande weg staan in het reconstructiegebied saneringswoningen. De gemeente heeft een saneringsprogramma opgesteld om de geluidbelasting vanwege wegverkeer op de gevels van de te saneren woningen zoveel mogelijk te beperken. Het saneringsprogramma voorziet in een bronmaatregel. De staatssecretaris heeft de bronmaatregel uit het saneringsplan vastgesteld en heeft voor de (sanerings)woning van appelland hogere waarden vastgesteld.

Appelland betoogt dat de reconstructie de basis is voor het vaststellen van de hogere waarden, en niet de sanering. Verder is appelland van mening dat ook de saneringswoningen buiten het projectgebied in het saneringsplan betrokken hadden moeten worden. Over de maatregelafweging in het saneringsplan stelt appelland dat het verlagen van de maximumsnelheid naar 30 km per uur ook als geluidbeperkende maatregel onderzocht had moeten worden. Op andere wegen is namelijk wel die maximumsnelheid ingesteld.

Verweerder stelt daarover dat een maximumsnelheid van 30 km per uur op deze weg niet wenselijk is, vanwege verkeerskundige redenen.

Rechtsvragen

1. Wat is de wettelijke basis voor een hogere-waardenbesluit voor een saneringswoning bij reconstructie in de zin van de Wet geluidhinder?
2. Moeten ook de saneringswoningen die buiten het projectgebied voor reconstructie zijn gelegen, in het saneringsplan worden beoordeeld?
3. Had de staatssecretaris bij het beoordelen van het saneringsprogramma niet mogen instemmen met de maatregelafweging, vanwege het ontbreken van een maatregelvariant?

Uitspraak

1. De reconstructie in de zin van de Wet geluidhinder is weliswaar de aanleiding om de sanering af te handelen, maar het is niet de grondslag voor het hogere-waardenbesluit. Artikel 98, eerste lid, van de Wgh, bepaalt namelijk dat afdeling 4 ('Reconstructies') niet van toepassing is op saneringssituaties. Voor saneringswoningen ligt de grondslag voor de hogere waarden naar aanleiding van reconstructie in afdeling 3 ('Bestaande situaties'), artikel 90 Wgh.
2. Het onderzoeksgebied bij reconstructie omvat de geluidszone van het te wijzigen deel van de weg. In het saneringsplan hoeven alleen de saneringswoningen te worden meegenomen die binnen dat onderzoeksgebied liggen. Eventuele saneringswoningen die buiten het onderzoeksgebied liggen, hoeven naar aanleiding van de reconstructie niet in het saneringsplan te worden opgenomen.
3. Tegen het toepassen van een snelheidsverlaging op de weg waaraan de woning van appellant is gelegen, bestaan verkeerskundige bezwaren. Voor het instellen van een lagere maximumsnelheid op de andere wegen was bovendien niet de geluidbelasting van doorslaggevend belang, maar de verkeersveiligheid. De staatssecretaris heeft daarom terecht in kunnen stemmen met de maatregelafweging.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:600

Zaaknummer: 201900070/1/R3

Wetsartikelen: 98 lid 1 Wgh en 90 Wgh

RECHTSPRAAK

Schagen/bestemmingsplan ‘Buitenvaert te Schagerbrug’

Het verbod om in een weidevogelgebied te bouwen is niet in strijd met de Dienstenrichtlijn.

Casus

Het bestemmingsplan maakt de bouw van maximaal 40 woningen mogelijk in het dorp Schagerbrug. De locatie van de voorziene woningen bevindt zich in een weidevogelleefgebied in de zin van de Provinciale Ruimtelijke Verordening Noord-Holland (PRV). Gedeputeerde staten hebben beroep ingesteld, omdat het plan in strijd zou zijn met de PRV. De raad stelt dat de PRV in strijd is met de Dienstenrichtlijn. Deze richtlijn ziet volgens de raad ook op bouwactiviteiten.

Rechtsvraag

Kunnen de aanduiding en de bepalingen over het weidevogelleefgebied in de PRV, waardoor woningbouw niet zonder meer is toegelaten, worden aangemerkt als voorschriften die een dienstenactiviteit specifiek regelen, of daarop specifiek van toepassing zijn?

Uitspraak

De Afdeling oordeelt dat dit niet het geval is.

Volgens overweging 33 van de preambule van de Dienstenrichtlijn valt ook de bouwsector inderdaad onder de diensten waarop de richtlijn betrekking heeft. Volgens overweging 9 van de preambule is de richtlijn evenwel niet van toepassing op onder meer voorschriften inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, die de dienstenactiviteit niet specifiek regelen of daarop specifiek van invloed zijn, maar die de dienstverrichters bij de uitvoering van hun economische activiteit in acht dienen te nemen op dezelfde wijze als natuurlijke personen die als particulier handelen. De Afdeling stelt vast dat het bewuste artikel van de PRV ertoe strekt dat bepaalde gebieden behouden blijven als weidevogelleefgebied en daarom gevrijwaard worden van nieuwe bebouwing. Derhalve is er geen sprake van een bepaling die een dienstenactiviteit specifiek regelt of beperkt. Uit de aanduiding en de bepalingen aangaande

het weidevogelleefgebied volgen weliswaar belemmeringen, maar niet kan worden volgehouden dat deze voorschriften een dienstenactiviteit specifiek regelen, of daarop specifiek van toepassing zijn. Dit brengt met zich dat sprake is van eisen van algemene aard en derhalve van een situatie als bedoeld in overweging 9 van de preambule van de Dienstenrichtlijn. Als gevolg hiervan is de Dienstenrichtlijn ondanks overweging 33 van de preambule niet van toepassing op het desbetreffende artikel van de PRV.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:883

Zaaknummer: 201903841/1/R1

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hellendoorn/bestemmingsplan ‘Kinderboerderij Nijverdal’

De raad hoefde geen akoestisch onderzoek te doen naar stemgeluid vanwege de kinderboerderij, nu aan de richtafstand uit de Handreiking ‘Bedrijven en milieuzonering’ van de VNG wordt voldaan en stemgeluid moet worden geacht te zijn verdisconteerd in deze richtafstand.

Casus

Bestemmingsplan dat voorziet in de realisering van een kinderboerderij met bijbehorende voorzieningen, waaronder een speelterrein. Appellanten wonen in de nabijheid van de geplande kinderboerderij en hebben onder meer beroep ingesteld omdat zij vrezen voor geluidsoverlast van stemgeluid van bezoekers. Zij stellen dat akoestisch onderzoek had moeten worden verricht.

Rechtsvraag

Had een akoestisch onderzoek naar stemgeluid vanwege een kinderboerderij uitgevoerd moeten worden, ondanks dat aan de richtafstand van 30 m uit de Handreiking ‘Bedrijven en milieuzonering’ van de VNG wordt voldaan?

Uitspraak

Appellanten voeren aan dat stemgeluid van bezoekers van de kinderboerderij zal leiden tot geluidhinder voor omwonenden. Dit stemgeluid is volgens hen niet genormeerd, zodat de raad aanleiding had moeten zien om een akoestisch onderzoek te laten doen.

De raad licht toe dat hij voor het aspect geluid aansluiting heeft gezocht bij de Handreiking ‘Bedrijven en milieuzonering’ van de VNG. In deze handreiking is een richtafstand opgenomen van 30 m tussen kinderboerderijen en gevoelige bestemmingen. Aan deze afstand wordt voldaan.

De Afdeling overweegt dat de gronden waar de kinderboerderij mogelijk wordt gemaakt, zijn

gesitueerd op een afstand van meer dan 30 m van de woning van appellant. Het stemgeluid moet volgens de Afdeling geacht worden te zijn verdisconteerd in de richtafstand van 30 m die in de handreiking voor kinderboerderijen is opgenomen, evenals het stemgeluid bij het gebruik van de toegelaten ondersteunende horeca. De Afdeling concludeert dat de raad toereikend heeft gemotiveerd dat van onevenredige geluidhinder ter plaatse van de woningen van omwonenden geen sprake zal zijn, omdat aan de richtafstand wordt voldaan. Daarom behoefde de raad geen afzonderlijk onderzoek te doen naar de gestelde geluidbelasting.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:847

Zaaknummer: 201801536/1/R3

Wetsartikelen: